

działalności połowowej spowodowało po jego stronie szkodę sprowadzającą się do utraty możliwości złowienia całości swej kwoty.

Po drugie, wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002⁽²⁾ oraz popełnił oczywisty błąd w ocenie. Zgodnie z art. 7 ww. rozporządzenia, jedynie poważne zagrożenie ochrony zasobów wodnych stanowi podstawę przyjęcia przez Komisję środków nadzwyczajnych. Tymczasem Komisja nie wykazała, że w roku połowowym 2008 maksymalny poziom połowu tuńczyka błękitnopłetwego został przekroczony.

Po trzecie, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 skutkowało ograniczeniem działalności wnoszącego odwołanie z naruszeniem art. 15 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że każdy ma prawo do podejmowania pracy oraz wykonywania swobodnie wybranego lub zaakceptowanego zawodu.

Po czwarte, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008, które wprowadza zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego od dnia 16 czerwca 2008 r., narusza zdaniem wnoszącego odwołanie zasadę pewności prawa, podczas gdy podmiot prawa powinien dysponować jasnymi i stałymi przepisami.

Po piąte, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań. Zdaniem wnoszącego odwołanie podmiot prawa powinien bowiem dysponować rozsądnym zapewnieniem, że otrzymane zobowiązania zostaną spełnione. Ponieważ połów tuńczyka błękitnopłetwego był początkowo dopuszczalny we Francji do dnia 30 czerwca 2008 r., wnoszący odwołanie miał podstawy by oczekiwać, że będzie mógł dokonywać połowu do tego dnia.

Wreszcie, wydanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 naruszyło przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo własności, które jednak jest chronione w art. 1 protokołu pierwszego do europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC). Ponieważ łowiony tuńczyk błękitnopłetwy stanowi mienie w rozumieniu tego artykułu, efektem przedczesnego zaprzestania połowu wnoszący odwołanie poniósł poważną szkodę majątkową i został pozbawiony wirtualnej wierzytelności.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiające środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Atlantyku, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym (Dz.U. L 155, s. 9).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, s. 59).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-361/06 Ballast Nedam przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2012 r. przez Ballast Nedam NV

(Sprawa C-612/12 P)

(2013/C 71/16)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ballast Nedam NV (przedstawiciele: adwokaci A. R. Bosman i E. Oude Elferink)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Sądu zawartej w sentencji zaskarżonego wyroku.
- W razie uwzględnienia odwołania:
  - uwzględnienie w całości lub w części żądań przedstawionych przez Ballast Nedam w pierwszej instancji;
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **zarzucie pierwszym** wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ oraz jego prawo do obrony przez to, że nie stwierdził nieważności (części) decyzji Komisji⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona Ballast Nedam. Sąd nie uwzględnił okoliczności, że wystosowane w niniejszej sprawie pismo w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 18 października 2004 r. nie spełniało wymogów, jakie prawo Unii stawia tego rodzaju pismom.

W uzasadnieniu tego twierdzenia Ballast Nedam podnosi po pierwsze, że chociaż w zaskarżonym wyroku Sąd uznał, że pismo w sprawie przedstawienia zarzutów jest niejasne w odniesieniu do istotnej kwestii, to jednak nie wyprowadził stąd wniosku, że Komisja nie zapewniła temu przedsiębiorstwu prawa do obrony.

Po drugie, Ballast Nedam kwestionuje ustalenie Sądu, w świetle którego w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja zawarła informacje wystarczające do oceny, na jakich faktach i okolicznościach instytucja ta oparła się w celu uzasadnienia swego twierdzenia o istnieniu naruszenia, oraz wskazała wyraźnie, które przedsiębiorstwa mogą spodziewać się nałożenia grzywny. W zakresie, w jakim ustalenie to dotyczy Ballast Nedam, opiera się ono na błędnej wykładni orzecznictwa Trybunału odnoszącego się do wymogów, jakim odpowiadać powinna treść pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Znaczenie ma przy tym okoliczność, że spółka zależna, której naruszenie przypisano spółce Ballast Nedam, nie została wymieniona w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.

Po trzecie Ballast Nedam kwestionuje stwierdzenie Sądu, że z pisma w sprawie przedstawienia zarzutów spółka ta musiała

wywnioskować, że będzie ona adresatem ostatecznej decyzji Komisji jako spółka dominująca spółki Ballast Nedam Grond en Wegen B.V. (zwanej dalej „BN Grond en Wegen”). Tym samym Sąd między innymi nie uwzględnił orzecznictwa Trybunału, w myśl którego pismo w sprawie przedstawienia zarzutów powinno wskazywać, w jakim charakterze danemu przedsiębiorstwu przypisuje się zarzucane fakty.

Po czwarte, przy badaniu, czy Komisja uszanowała prawo do obrony, Sąd niesłusznie wziął pod uwagę domniemaną odpowiedź Ballast Nedam na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

W **zarzucie drugim** Ballast Nedam podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii w ten sposób, że błędnie zastosował podstawowe zasady dotyczące kwestii, kiedy spółce dominującej przypisać można naruszenie prawa kartelowego. Według Ballast Nedam Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja mogła pociągnąć tę spółkę do odpowiedzialności za naruszenie art. 81 WE, mimo że naruszenie to nie zostało przez Komisję wykazane.

W uzasadnieniu tego zarzutu Ballast Nedam zwraca po pierwsze uwagę, że w wyroku z dnia 24 marca 2011 w sprawie T-382/06 Tomkins przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1157, Sądu uznał, że odpowiedzialność spółki dominującej nie może wykroczać poza odpowiedzialność spółki zależnej, której przypisane zostało naruszenie prawa kartelowego. Wynika stąd, że naruszenie nie może zostać przypisane spółce dominującej, jeżeli nie zostało ono wykazane przez Komisję.

Ballast Nedam podnosi w tym względzie, że zakres uznania, jakim dysponuje Komisja przy podejmowaniu decyzji, które jednostki w ramach przedsiębiorstwa można obciążyć odpowiedzialnością za naruszenie prawa kartelowego, nie jest tak szeroki, aby spółka dominująca mogła zostać pociągnięta do odpowiedzialności za naruszenie, które nie zostało wykazane.

Po drugie, Ballast Nedam krytykuje okoliczność, że Sąd uznał, iż spółka ta nie obaliła domniemania, że wywierała ona decydu-

jący wpływ na zachowanie rynkowe BN Grond en Wegen. Okoliczność ta ma ścisły związek z naruszeniem prawa do obrony, a ponadto nie ma istotnego znaczenia prawnego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

(²) Decyzja Komisji C(2006) 4090 wersja ostateczna z dnia 13 września 2006 r. dotycząca postępowania na mocy art. 81 [WE] [sprawa COMP/F/38.456 — Asphalt (Niderlandy)]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 2 stycznia 2013 r. — Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières przeciwko Humeau Beaupreau SAS

(Sprawa C-2/13)

(2013/C 71/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières

Strona pozwana: Humeau Beaupreau SAS

Pytania prejudycjalne

Czy w procesie produkcji obuwia formowanie usztywniacza cholewki oraz szorstkowanie tej cholewki i podeszwy zewnętrznej przed ich złożeniem należy uznać za „operacje montażowe” czy za „obróbkę kończącą proces ich produkcji” w rozumieniu pkt VII not wyjaśniających do HS dotyczących reguły 2 a) ogólnych reguł interpretacji nomenklatury scalonej?